

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. Vtrum Christus hanc scientiam suâ industriâ acquisiuerit? An verò à
Deo acceperit ab initio conceptionis infusam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

9
*Probatur
 sex Ratio-
 nibus.*
Prima.
 Probatur Secundò ratione. Primò, Christus obibat munus Sacerdotij & Doctõris, propriè nõ vt beatus, sed vt viator: ergo vt viator debebat esse instructus omni sapientia suis muneribus accommodatâ; ac proinde habere cognitionem infusam omnium fidei mysteriorũ. Secundò, Quia Christus ab initio fuit Caput omnium beatorum, etiã Angelorum: atqui beati habent hanc cognitionem infusam: ergo multò magis Christus. Tertiò, Decuit vt Christus esset perfectus omni modo sapientia, cuius erat capax: atqui erat capax non solũ cognitionis rerum in Verbo, sed etiã in proprio genere; quæ cognitio est magna perfectio supernaturalis, nullo modo repugnans cognitioni beatificæ, sed illi potiùs conaturalis. Quartò, In Angelis præter cognitionem matutinam, quæ est cognitio rerum in Verbo, est etiã vespertina, quæ est cognitio rerum in proprio genere: & omnes beati habent hanc cognitionem: ergo multò magis Christus, qui supremum gradũ beatitudinis obtinet. Quintò, Christus habuit actus liberos quoad exercitium amoris Dei, reuerentiæ, humilitatis &c. ergo proponebat & apprehendebat Deum per aliquam aliam cognitionem distinctam à beata: nam quatenus apprehenditur per scientiam beatificã, necessariò amatur, colitur, & mens se illi submittit. Sextò, Christus in voluntate habuit omnes virtutes supernaturales ad perfectionem voluntatis pertinentes; vt ostensum est supra q. 7. art. 2. ergo in intellectu habuit omnem cognitionem supernaturalem, id est, virtutem supernaturalem, quã perficitur intellectus.

10
*Non est de
 Fide.*
 Aduerte tamen, etsi hæc sententia sit probabilissima, contraria tamen non est erronea, aut etiã temeraria: Nam quidam Doctõres in 3. dist. 14. videntur hanc scientiam infusam supernaturalem negare, existimantes sufficere beatificam, & naturalem per accidens infusam. Ita D. Bonaventura, Scotus, Richardus. Et ex parte Gabriel cum Occamo, sed valde parum est probabilis.

ARTICVLVS IV.

Vtrum in Christo fuerit scientia
Acquisita?

11
*In Christo
 fuit scien-
 tia acqui-
 sita.*
 Respondetur affirmatiuè. Probatur; quia alioqui intellectus agens, cuius munus est abstrahere species intelligibiles à phantasmatibus, fuisset in Christo otiosus. Notandum, certum esse in Christo fuisse Scientiam aliquam acquisibilem humanã industriã, eiusdem ordinis cum scientia nostra. Ita enim tenent omnes Doctõres in 3. dist. 14. Sed est

DVBIUM.

Vtrum Christus hanc Scientiam suã industriã
acquisierit: An verò à Deo acceperit
ab initio Conceptionis infusam?

12
*Quidam
 euent
 Christum*
 Vidam existimant Christum per proprios actus in ipso momento cõceptionis totã hanc scientiam comparasse: tunc enim diuinã virtute habuisse ipsum omnium rerum naturalium phan-

tasmata, & ex illis elicuisse omnes species intelligibiles, quibus in eodem momento elicerit perfectos actus omnium scientiarum. Sed hæc sententia non est probabilis, vt supra q. 7. a. 2. dub. 4. diximus de virtutibus moralibus acquisitis; quia non sunt ponenda huiusmodi miracula sine necessitate.

Alij censent Christum in principio caruisse scientiã humanã; eò quòd illi ætati non sit debita. Vnde illam carentiam non censi ignorantiã, sed puram negationem: progressu verò ætatis, sensim eam comparasse; ita vt in singulis ætatibus, eam haberet perfectionem, quam tunc conueniebat habere. Ratio illorum est; tum, quia alioqui intellectus agens, frustra fuisset in Christo: tum, quia perfectus est habere hanc scientiam à se, quàm ab alio; & habere eam modo naturæ accommodatò, quàm peregrino. Ita D. Thomas hïc, cum Caietano, & Thomistis, & quibusdam alijs.

Sed Dicendum est, longè verius & probabilius esse, Christum ab initio conceptionis habuisse omnem hanc scientiam naturalem à Deo infusam; Sicut habuit Adam omnium iudicio. Ita communiter Doctõres. Alexander Ales. 3. p. q. 13. Bonaventura, Scotus, Durandus, Richardus, Gabriel, Paludanus in 3. dist. 14. & D. Thomas ibidem q. 3. §. Ad quintam quæstionem, idem tenuit; Et in Quæstionib. de veritate q. 20. a. 2. quamuis hïc sententiam mutarit.

Probatur Primò, Ex Patribus supra citatis q. 7. a. 12. d. 3. & hæc q. a. 1. qui cõmuni consensu dicunt Christum non profecisse Sapientiã, nisi secundum demonstrationem, & actum exteriorè. Quòd si verè acquisiuit aliquam sapientiam, sicut nos; non erat necessarium confugere ad incrementum secundum operationem: Nam propriissimè in ipso habitu scientiæ profecisset.

Probatur Secundò, Ratione; Primò, Quia hæc scientia est summa perfectio naturalis animæ, nullo modo repugnans vnioni hypostaticæ, aut visioni beatificæ, aut statui viatoris, aut officio Redemptoris: ergo nullo modo decuit eam prætermitti. Confirmatur, Quia Patres cõmuniter docent Verbum assumpsisse Animam in naturalibus perfectissimam.

Secundò, Quia Adam ab initio habuit omnem hanc scientiam: similiter Angeli, & beati. Ergo multò magis Anima Christi. Nec satisfacit quòd ait Caietanus, Adamũ fuisse principium generis humani quoad naturam, & ideò in naturalibus debuisse esse perfectum: Christum autem non fuisse principium naturæ, sed gratiæ & bonorum supernaturalium; & ideò debuisse tantum in supernaturalibus esse perfectum. Nam Christus erat etiam fons completionis bonorum naturalium: siquidem euerfo statu innocentia, nemo sine auxilio gratiæ, totam legem naturæ seruare, aut omnem veritatem naturalem intelligere potest. Vnde etiam ipse hanc naturalem perfectionem omninò completam habere debebat, sicut & virtutes supernaturales: Nam ipse horum omnium per suam gratiam nobis est auctor.

Tertiò; longè perfectius & optabilius est habere omnem cognitionem à principio infusam, quàm sensim suo labore comparare; præsertim cum accipiendò illam à Deo, non ab alio acceperit quã à seipso. Vnde sicuti gratiam habuit ab initio,

initio, ita & hanc scientiam; quia non minus hæc scientia est ipsa naturalis, quam gratia. Sicut enim gratia dicitur Christo naturalis, quia debita naturæ humanæ sic Verbo unitæ, & Verbum vi suâ contulit illam naturæ assumptæ; ita & hæc scientia naturalis dicitur, imò amplius, cum sit perfectio naturalis humanæ naturæ.

16
Quarta.
Ab initio.
uenienti.

Quartò, Si Christus illam studio comparare debuisset; sequeretur Primò, Multum laboris & temporis in eo ponendum fuisse. Nam hæc scientia, ex rerum quæ sub sensum cadunt; consideratione & collatione; mediante ratiocinatione ducitur: atqui non decet Christum cælestium Doctorem, infimarum rerum consideratione & inuestigatione occupari. Secundò, Sequeretur ipsum per totam vitam non peruenisse ad culmen huius scientiæ. Nam opus est longissimo tempore, vt quis omnia experiatur: Christus autem non diu vixit, & interim pauca est expertus circa res naturales; v. g. genera animalium, plantarum, & eorum quæ in visceribus terræ latent; quæ tamen experientia, id est, per sensus cognitio, necessaria est vt humano more scientia comparetur. Quòd autem Caietanus infra quæst. 12. artic. 1. vult persuadere ministerio Angelorum res omnes ipsius sensibus obiectas, vt ex illis philosopharetur; parum est probabile. Præterea, multa sunt quæ egent obseruatione longissimi temporis; vt ea quæ pertinent ad Astrologiam. Denique discursus humanus maximè in Mathesi procedit in infinitum, ita vt solâ industriâ humanâ non possit perueniri ad terminum.

17
Quinta.

Quintò, Quia Christus habuit virtutes morales ordinis naturalis infusas ab initio, vt supra dictum est, & D. Thomas fatetur: ergo etiam scientias naturales. Patet consequentia, quia non est ratio, cur voluntas debuerit potius in ordine naturæ esse perfecta, quam intellectus. Confirmatur, Quia cum virtutibus moralibus necessariò debuit infundi prudentia, quæ ad intellectum pertinet: atqui prudentia omnino perfecta, supponit perfectam cognitionem principiorum moralium, & eorundem conclusio- num; item perfectam cognitionem animæ humanæ, & omnium eius motuum: ergo omnem hanc cognitionem naturalem habuit Christus à principio: ergo etiam ceteras scientias; præfer-

tim cum vna scientia non sit omnino perfecta sine alia.

Denique, Quia Christus à principio conceptionis utebatur ratione: ergo fuit optimè dispositus intellectu ad illum usum; ac proinde per habitus scientiarum. Antecedens docet D. Augustinus lib. 2. De peccatorum meritis & remissionibus cap. 29. vbi ait in Christo infante non fuisse impedimentum vsus rationis, quod in alijs parvulis cernitur. Cuius ratio est, quia tum ratione vnionis, tum ratione beatitudinis, debebatur illi Animæ corpus ex omni parte perfectum: vnde non oportebat, vt admitterentur in eo aliqui defectus, nisi quatenus id necessarium erat ad nostram redemptionem: atqui hic defectus corporis, quo impeditur vsus rationis, nullo modo erat necessarius ad nostram redemptionem, quin potius erat contrarius: ergo corpus infantile non impediēbat vsum rationis, aut sensuum interiorum. Vnde sequitur, Christum infantem potuisse vti ratione, cum conuersione ad phantasmata, id est, phantasiâ simul cooperante, & efformante id, quod ratio intelligebat. Nam facilè poterant sensuum organa, diuinâ virtute corroborari ad hanc functionem; ita vt vis illa quæ deerat organis ob defectum siccitatis, diuino auxilio suppleretur. Sicut ad breue tempus accidit in Ioanne Baptista.

18
Sexta.
Christus
à primo
infanti
conceptio-
nis habuit
vsu[m] ra-
tionis.

Nunc respondendum ad rationes contrariæ sententiæ. Ad Primam, Eodem argumento probaretur, intellectum agentem fuisse superuacuum in Adamo; nam accepit à Deo omnes scientias, non autem operâ intellectus agentis; similiter & in omnibus parvulis qui moriuntur ante vsu[m] rationis; nam nullam scientiam industriâ humanâ acquirunt. Quare dicendum est, potentiam non esse superfluum, quæ ad naturæ integritatem pertinet, etsi diuinitus præueniatur, vt nunquam operetur. Addo; Intellectum agentem, non esse reipsâ distinctum ab intellectu possibili, quo intelligimus: vnde licet non habeat illam functionem, quæ est species intelligibiles comparare, (quam operationem solam habet ob defectum naturæ) habet tamen functionem præcipuam, quæ est, scientiâ vti. Ad Secundam, Patet ex dictis in argumento tertio; perfectius enim est habere ab initio, quam sensim suo labore comparare.

19
Responsio
ad contra-
rias senten-
tias.

Q V Æ S T I O X.

De Scientia Beata Animæ Christi.

In Quatuor Articulos diuisa.

NOta, Ex dictis constare in Christo esse quadruplicem scientiam; scilicet Diuinam, Beatificam, Infusam, & Naturalem. Itaque agit de cuiusque perfectione; omnes enim in Christo fuerunt summæ, & secundum intensionem, & secundum extensionem. Verum de scientia diuina, dictum est in 1. parte quæst. 14. vnde solùm agit de reliquis tribus.

ARTICVLVS I.

An Anima Christi comprehenderit Verbum?

Respondetur; Anima Christi non comprehendit Verbum, siue diuinam essentiam. Est certa, & communis omnium Doctorem. Vi-

2
Negatur,
detur

G g